Ο Ντάνος, η ΕΡΕ και το δημογραφικό μας πρόβλημα

του Βασίλη Γεωργάκη

Σε μία άλλη περίσταση θα μπορούσαμε να γελάσουμε κοιτάζοντας το πρόγραμμα του συνεδρίου για τη γονιμότητα (sic) που κράτος, εκκλησία και «επιστημονική» κοινότητα σκοπεύουν να διοργανώσουν στα Γιάννενα. Και πως να μη γελάσεις δηλαδή όταν βλέπεις στους ομιλητές τον Γιώργο Αγγελόπουλο ή πιο γνωστό στο πανελλήνιο ως «Ντάνο», ο οποίος από τα ριάλιτι επιβίωσης προσγειώνεται σε επιστημονικά συνέδρια με μία κοινωνιολογίζουσα μάλιστα εισήγηση. Φυσικά δεν αποκλείουμε την μεταστροφή του ανδρός και την αλλαγή προτεραιοτήτων, από το lifestyle στη διανόηση και την επιστήμη, απλώς όμως τούτο δε φαίνεται πως ανταποκρίνεται στην πραγματικότητα.

Όμως το συνέδριο αυτό αποτελεί ακόμη έναν κρίκο σε μία αλυσίδα κυβερνητικών επιδιώξεων που προδίδουν μία συγκεκριμένη συλλογιστική και θέαση της κοινωνίας. Ας την ονομάσουμε εθνικοφροσύνη για να μη σπαταλάμε χρόνο και για να αποφύγουμε συγκρίσεις με άλλες χώρες – κυρίως του πάλαι ποτέ Υπαρκτού. Έχουμε μία κυβέρνηση που προσβλέπει σε ένα κοινωνικό οικοδόμημα στο οποίο το κράτος θα είναι πανίσχυρο -σε όλους τους τομείς εκτός από την οικονομία φυσικά, ο ρόλος της εκκλησίας θα είναι σαφώς αναβαθμισμένος, η οικογένεια θα επιστρέψει στις παλιές καλές εποχές του πάτερ φαμίλιας και γενικώς εντάξει, αφήσαμε λίγο χαλαρά τα λουριά από τη δεκαετία του ’80, αλλά ας επιστρέψουμε στις μέρες της ΕΡΕ που όλοι γνώριζαν τη θέση τους στην κοινωνία.

Αρχίσαμε με το «Αφήστε με να ζήσω», όταν μερίδες του κρατικού μηχανισμού δοκίμασαν τις δυνάμεις τους και κυρίως τις άμυνες της κοινωνίας. Η συνέχεια ήταν ο νόμος-έκτρωμα για τη συνεπιμέλεια του πολλά-βαρύ Τσιάρα που είχε τόση υποστήριξη από συγκεκριμένους κύκλους. Και τώρα ήρθε η ώρα να ανοίξουμε

και το πολυδιαφημισμένο «δημογραφικό πρόβλημα της Ελλάδος».

> *Ας πούμε κάτι εξαρχής. Δημογραφικά προβλήματα δεν αντιμετωπίζουν οι κοινωνίες. Δημογραφικά προβλήματα αντιμετωπίζουν τα κράτη. Ο τριαντάρης πια και άτεκνος γράφων, δε νιώθει ότι αντιμετωπίζει κάποιο πρόβλημα – πέραν της γκρίνιας των συγγενών. Το πρόβλημα αφορά μόνο το κράτος που βλέπει την κλιμακούμενη κρίση στην αναπαραγωγή του ανθρώπινου δυναμικού του, που θα εφοδιάσει την αγορά εργασίας, θα κατοικήσει τον χώρο του και θα στελεχώσει τους μηχανισμούς του – με μια ελαφριά προτίμηση στους κατασταλτικούς μηχανισμούς του.*

Ο «οικογενειακός προγραμματισμός», η «προστασία της οικογένειας» είναι έννοιες συνυφασμένες με το κράτος, και δει με το κράτος – πάτερ φαμίλιας όπως το βάπτισε ο Μαρκ Μαζάουερ, είναι γεννήματα του Μεσοπολέμου και αποτελούν προσπάθειες τον κρατών για στρογγύλεμα των χειρότερων συνεπειών του αχαλίνωτου καπιταλισμού αλλά και εξασφάλισης της αναπαραγωγής του. **Η εισβολή ενός γραφειοκρατικού, απρόσωπου μηχανισμού στις πλέον ιδιαίτερες πτυχές του βίου ενός ανθρώπου και ο καθορισμός από υπουργεία και γενικές γραμματείες των ζωών μας, είναι μάλλον πολύ μεγαλύτερο ζήτημα, με το οποίο όμως έχουμε πια συμβιβαστεί.** Μέχρι φυσικά να έρθει ένα σποτάκι με μία άτεκνη κι απελπισμένη γυναίκα καριέρας να μας παγώσει το αίμα και να μας κάνει να αναστοχαστούμε.

Φυσικά δεν υποβαθμίζουμε την ανάγκη των ανθρώπων να σμίξουν και να κάνουν οικογένειες. Το μόνο που πρέπει να τονίζεται, ξανά και ξανά και ξανά, είναι πως οι μόνοι υπεύθυνοι για τον οικογενειακό τους προγραμματισμό, είναι οι ίδιες οι οικογένειες και κανένα κράτος ή πονόψυχος (κι ελληνόψυχος) γυναικολόγος.

Η μεγαλύτερη όμως ξετσιπωσιά εκ μέρους της παρούσας κυβέρνησης, είναι ο τρόπος που αντιμετωπίζει το δημογραφικό. Δεν χρειάζεται να είσαι άριστος στα οικονομικά για να

παρατηρήσεις πως οι δυνατότητες ενός ανθρώπου να κάνει οικογένεια και παιδιά είναι συνάρτηση των υλικών συνθηκών. Δε περιμένουμε πως ο Κυριάκος Μητσοτάκης έχει σαφές πλάνο για την αντιμετώπιση του δημογραφικού, αλλά όταν κυβερνάς μία χώρα με εξαρθρωμένη οικονομία εδώ και δέκα χρόνια, τρομακτική αιμορραγία μετανάστευσης νέων ανθρώπων και μισθούς στο πάτωμα, το να νομοθετείς πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, 10ώρα κι απλήρωτη εργασία και να πετάς διχίλιαρα σα χαρτζιλίκι ανά γέννα, σαν αντίβαρο, ξεπερνά τα όρια της υποκρισίας.

Ήδη την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, οι αντιδράσεις για το συνέδριο είναι τεράστιες με αποτέλεσμα εν τέλει να μην πραγματοποιηθεί. Ακόμη κι έτσι, θα πρέπει να έχουμε καλά στο μυαλό μας, πως δεν έχουμε να κάνουμε με μία δράκα θεοσεβούμενων συντηρητικών που κάνουν κόνξες σε ταυτοτικά ζητήματα. Αντιμετωπίζουμε μία αντιδραστική κυβέρνηση, που ενώ παραδίδει την κοινωνία στην πλήρη εξάρθρωση που επιφέρει ο νεοφιλελεύθερος καπιταλισμός, προσπαθεί να τιθασεύσει την οποιαδήποτε αντίσταση γυρνώντας το ρολόι της ιστορίας πίσω.

Πόσο πίσω; Μάλλον στην εποχή που μοντέλες της Ντιόρ σεργιάνιζαν στην Ακρόπολη, χωροφύλακες όργωναν τις φτωχογειτονιές της Αθήνας και όλο τα κανάλια ενημέρωσης ελέγχονταν απόλυτα από την κυβέρνηση.